

Dasby hra
Haral a Josef
Capkovec
Disk
Cupona

Lásky hru osudnou napsali bratři Čapkové v roce 1910. O rok později začala vycházet na pokračování v Lumíru. Na jevišti se dostala až v roce 1930, kdy ji na scénu Stavovského divadla uvedl Jiří Frejka jako první představení Studia Národního divadla. (Výprava A. Heythum, hudba M. Ponc.)

Ve stejné době, v letech 1908 – 1911, publikovali bratři Čapkové také drobné povídky, fejetony, aforismy v různých novinách a časopisech. Později (1918) je sebrali do knihy Krakonošova zahrada, která má s Lásky hrou osudnou společnou nejen dobu vzniku, ale i atmosféru a ducha prvních literárních pokusů, pokusů „prvního mládí, mladosti dvaceti let.“

V autobiografické předmluvě ke Krakonošově zahradě o tom vyprávějí: „Jak jste to dělali? Nevíme dosud, jak spolu pracovali oba Goncourtové, Rosny-ové, či jak pracují libretisté. Autoři těchto próz vpadli do literatury velmi časně, ale zato ve stavu naprosté literární divokosti. Nevěděli ani, že psátí společně je něčím v zemi neobvyklým. Přišli z venkova, kde spolu rostli, neměli v Praze přátel, a byli tedy odkázáni pouze na sebe. Psali společně, protože se jim to zdálo snazším, a protože každý sám sobě důvěřoval. Když jim pak nastal závazek dodatí novinám týdně články, bylo jejich snahou, co nejrychleji a bez rozpaků se shodnouti v tom, co tam chtějí mítí napsáno. Popud k článkům dala jim nejčastější četba novin, aktuality, plynoucí doba a počasí; formu jejich nevědomost a mládí.

Autoři si tehdy ani nebyli dobře vědomi, jakým divným a výstředním efektem se jevíly jejich věci na veřejnosti . . .

. . . A Praha. Sám život. Nežli se mladí autoři vzpamatovali z prvního překvapení nad silou velkoměsta, z prvního okouzlení jeho smyslným luxem, z prvního úžasu nad ohromnými (zdánlivě) průhledy, jež jeho elektrická umělost promítala na nepopsanou tabuli jejich světa, bylo již pozdě – tato knížka byla již napsána. A tak zůstalo v ní mnoho lyrického očarování a divného vkusu, výstřední křiklavosti, ostroúhlého osvětlení, záliby ve vulgaritě, radosti z novoty a požitku ze světa.“

Lásky hra osudná

Karel a Josef Čapkové

REŽIE JANA KALIŠOVÁ
SCÉNA A KOSTÝMY KVĚTA KOVAŘOVÁ
POHYBOVĚ HERECKÁ SPOLUPRÁCE EVA KRÖSCHLOVÁ
HUDBA PETR MANDEL

GILLES, zvaný Peppe Nappa MILOSLAV KREJSA
TRIVALIN JIŘÍ ŠESTÁK
DOTTORÉ BALOARDO JIŘÍ HROMADA
SCARAMOUCHE VLADISLAV BENEŠ
BRIGHELLA, zvaný Fichetto, Finochetto
nebo Zane MARTIN STROPNICKÝ
ISABELLA ALICE DVOŘÁKOVÁ
JANA LEICHTOVÁ
ZERBINE, její teta JITKA MALÍKOVÁ

Inspiciant / Evžen Hart, světla / Jiří Tvrdlík, zvuk / Jan Benda,
jevištní mistr / Jaroslav Boubín, vedoucí provozu / Anna Branišová,
vedoucí uměleckotechnického provozu / Stanislav Janeček.
Dekorace, kostýmy a paruky byly vyrobeny v dílnách divadelního
studia Disk.

„Jádro věci je v tom: ilustruje umění pouze tento svět, nebo rozšiřuje hranice našeho duchového světa?

Umění se někdy velice vymyká všednímu pořádku světa. Budiž mu to dovoleno: nenáleží dosti hladce do životní praktiky, ani do těžké životní morálky. Není prostě v hladině životního normálu; vždy spíše hlouběji, anebo výš. Může být velmi rozumné – hledajíc prostou skutečnost, ale je také velmi exaltované, dohledávajíc se velikosti a krásy života. Umění je přepjaté, protože chce mít skutečnosti, co je v životě téměř neuchopitelné, vznešené a vzácné, krásu, velikost, vyšší význam, divuplnost. Umění je pyšné, vypínavě vzdálené, protože by chtělo být božské; je skromné, prostoduché i prostosrdečné, moudré, milující, protože chce být převelmi lidské. Spojiti božské s lidským je možno jen za velikých vnitřních konfliktů, jen za velké vnitřní harmonie.

... Je v něm víra i rouhání, vysoká ctnost i kacířská neřest, krajní kázeň, zoufalství z nedokonalosti poznání, vysoká bázeň i krajní dobrodružství. A ještě v něm jsou osobní osudy.

... Umění je projevem lidské štastnosti, lidské bēdnosti i síly; v podstatě projevem nepokoje, vzpínání; krásného, velikého dramatu člověčenství.“

(Josef Čapek Psáno do mraků)

V ROCE 1980 ABSOLVUJÍ POSLUCHAČI

HERECTVÍ /

Alice Dvořáková
Jana Kulendová
Jana Leichtová
Jitka Malíková
Vladislav Beneš
Miloslav Krejsa
Alexej Pyško
Martin Stropnický
Jiří Šesták

REŽIE /

Lucie Bělohradská
Jana Kališová
Ján Simkanič
Ján Uhrin

DRAMATURGIE /

Kristina Kicovová
Ondřej Šrámek

SCÉNOGRAFIE /

Oldřich Hubáček
Petr Kolínský

ORGANIZACE

A ŘÍZENÍ DIVADEL /

Eva Branišová
Helena Kovaříková
Doubravka Svobodová
Jaroslav Capanda
Vít Dvořák

VEDOUcí PEDAGOGOVÉ ROČNÍKU

HERECTVÍ /

REŽIE /

DRAMATURGIE /

SCÉNOGRAFIE /

ORGANIZACE

A ŘÍZENÍ DIVADEL /

Jan Přeučil
Evžen Němec
Eva Knotková
Albert Pražák

Dr. Svetožar Vitek

